

Mål C-769/23

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

13 december 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Consiglio di Stato (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

5 december 2023

Klagande:

Mara soc. coop. arl

Motparter:

Ministero della Difesa

Gruppo Samir Global Service Srl

[utelämnas]

REPUBLIKEN ITALIEN

Consiglio di Stato

i dömande sammansättning (femte avdelningen)

har meddelat följande

BESLUT

i anledning av det överklagande [utelämnas] som har ingetts av

Mara soc. coop. r.l.[utelämnas]

mot

Ministero della Difesa[utelämnas] Gruppo Samir Global Service s.r.l. [utelämnas],

med yrkande om ändring

[utelämnas] av dom nr 6259/2023 från Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio, Rom, första avdelningen, som har avkunnats mellan parterna,

[utelämnas] [sedvanliga handläggningsfraser]

I) KORTFATTAD REDOGÖRELSE FÖR DE FAKTISKA OMSTÄNDIGHETERNA

1. – Genom ett beslut om upphandling av den 14 juli 2022, vilken varit föremål för ett förhandsmeddelande i tillägget till *Europeiska unionens officiella tidning* (2021/S 253-672319) av den 29 december 2021, inledde Ministero della difesa (Försvarsministeriet) ett öppet förfarande inom unionen, i enlighet med artikel 60 i (då gällande) decreto legislativo 18 aprile 2016, n. 50 (Codice dei contratti pubblici) (lagstiftningsdekret nr 50 av den 18 april 2016 (lagen om offentlig upphandling)), för upphandling av en tjänst för tillfällig och extrainsatt arbetskraft bland annat i samband med transporter för att tillgodose exempelvis centrala och perifera behov hos ministeriet självt år 2023 (upphandling nr 3144713). Kontraktet kunde förlängas med tre år och upphandlingen bestod av nio delar.

Förevarande mål rör förfarandet avseende del nr 6 (CIG 9351659124 – NUTS-kod ITH41), ”Aeronautica Militare area nord” (Flygvapnet i det nordliga området), till ett belopp av 532 786,89 euro (beräknat totalt grundvärde för upphandlingen: 5 200 565,31 euro exklusive mervärdesskatt och/eller andra lagstadgade skatter och avgifter). Med tillämpning av gemenskapens tröskelvärde och således i enlighet med artikel 35 i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016 angavs i förfrågningsunderlaget delens värde – inbegripet belopp för eventuella förlängningar – till totalt 3 463 114,72 euro, exklusive mervärdesskatt (och det totala värdet för kontraktet, även här med tillämpning av det gemenskapsrättsliga tröskelvärdet, angavs vara 33 803 674,52 euro, exklusive mervärdesskatt).

I lagen om offentlig upphandling föreskrevs tilldelningskriteriet lägsta pris, i den mening som avses i artikel 95.4 b i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016, eftersom det rörde sig om en tjänst med standardegenskaper. En rabatt skulle erbjudas enbart på grundprovisionen för upphandlingen, och i detta avseende angavs följande i artikel 17 andra stycket i förfrågningsunderlaget: ”med tanke på att den erfordrade rabattsatsen uteslutande ska tillämpas på provisionen, [kommer arbetskraftskostnaderna] att förbli oförändrade eftersom de anställdas löner ska betalas ut enligt branschens kollektivavtal. Följaktligen påverkas inte de syften som anges i artikel 50 i lagstiftningsdekret nr 50/2016 som i grund och botten är att säkra sysselsättningsnivåerna och skydda arbetstagarna genom nationella kollektivavtal.”

Kontraktet för del nr 6 tilldelades Mara s.c.r.l., som är klagande i förevarande mål och som lämnade en rabatt på 100 procent. En annan konkurrent, Gruppo Samir Global Service s.r.l. (nedan kallad Gruppo Samir), lämnade också en rabatt på

100 procent, vilket även en ytterligare konkurrent gjorde. Kontraktet tilldelades emellertid Mara genom lottning [utelämnas]

II) MÅLET I FÖRSTA INSTANS

2. – Gruppo Samir ingav därför ett överklagande av beslutet om tilldelning av kontraktet till konkurrenten [utelämnas] vid Tribunale Amministrativo Regionale (TAR) per il Lazio (nedan kallad TAR Lazio). [andra omtvistade handlingar som saknar relevans för tolkningsfrågan] Klaganden framförde invändningar mot det anbud som den utvalda anbudsgivaren lämnat in och yrkade, i andra hand, att hela upphandlingen skulle ogiltigförklaras.

[utelämnas] [nationellt förfarande]

3. – Genom den överklagade domen nr 6259 av den 11 april 2023 biföll TAR Lazio Gruppo Samirs huvudyrkande, såvitt avsåg det intresse som denna part hade åberopat, och ogiltigförklarade därmed upphandlingen vad gäller del nr 6[utelämnas]. [nationellt förfarande]

III) MÅLET I ANDRA INSTANS

4. – Genom det här aktuella överklagandet har Mara yrkat att domen i första instans ska ändras [utelämnas]. Mara har åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande. Gruppo Samir har ingett ett anslutningsöverklagande.

Genom sin första grund har huvudklaganden i synnerhet gjort gällande att artikel 95.3 a i lagstiftningsdekret nr 50 från 2016 har åsidosatts, eftersom den bestämmelse som föreskrivs däri – enligt vilken det inte är tillåtet att välja kriteriet lägsta pris för arbetsintensiva kontrakt – inte är tillämplig på sådana kontrakt som även uppvisar standardegenskaper, såsom i förevarande fall. En annan tolkning av den bestämmelsen medför – enligt klagandens mening – att den bestämmelsen strider mot unionsrätten och i synnerhet mot artikel 67 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU av den 26 februari 2014 om offentlig upphandling och om upphävande av direktiv 2004/18/EG (Text av betydelse för EES). Klaganden har påpekat att den åberopade unionsbestämmelsen syftar till att främja varor och tjänster av bästa kvalitet (vilket för övrigt är i linje med resolution nr 2011/2048[INI] av den 25 oktober 2011 om modernisering av offentlig upphandling, vilken antogs före 2014 års direktiv) och där det fastställs att företräde ska ges åt kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet. Den nationella bestämmelsen strider dock även ur detta perspektiv mot proportionalitetsprincipen, eftersom den går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de syften som anges i direktivet, likväl som kriteriet lägsta pris kan godtas i fråga om mycket standardiserade varor eller tjänster, eftersom det i ett sådant fall inte finns något verkligt behov av att få in alternativa tekniska anbud. Klaganden har därför begärt att rätten ska hänskjuta frågan till EU-domstolen för förhandsavgörande.

5. [utelämnas] [förfarandet i det nationella målet].

IV) BESKRIVNING AV TVISTEN OCH TILLÄMPLIG LAGSTIFTNING

6. – Den tvistefråga som kvarstår efter delbeslutet i förevarande upphandlingsmål avser huruvida en offentlig upphandling (i förevarande fall för tilldelning av ett tjänstekontrakt avseende manuellt arbete i samband med transport av varor), som avser arbetsintensiva tjänster som dock samtidigt har standardegenskaper, måste genomföras enligt tilldelningskriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet eller huruvida den upphandlande myndigheten i stället har ett utrymme för skönsmässig bedömning att eventuellt välja kriteriet lägsta pris.

I de tillämpliga nationella bestämmelserna anges följande:

– I artikel 95.3 a i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016 (som är tidsmässigt tillämplig (*ratione temporis*) på ifrågavarande upphandling) anges följande: ”Följande kontrakt ska uteslutande tilldelas på grundval av kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet som fastställs utifrån det bästa förhållandet mellan kvalitet och pris:

a) Kontrakt avseende sociala tjänster samt sjukhusbESPISNING, bESPISNING vid omsorgsinrättningar och skolbESPISNING samt arbetsintensiva tjänster, enligt definitionen i artikel 50.1, utan att det påverkar tilldelningar enligt artikel 36.2 a.

b) Kontrakt avseende tilldelning av ingenjör- och arkitekttjänster samt andra tjänster av teknisk och intellektuell art till ett belopp av minst 40 000 euro.

b-bis) Kontrakt avseende tjänster och varor till ett belopp av minst 40 000 euro vilka kännetecknas av ett betydande tekniskt innehåll och som är av innovativ karaktär.”

– I de bestämmelser som det hänvisas till i led a (artikel 50.1) anges i sin tur följande: ”Beträffande tilldelning av koncessionskontrakt samt byggtreprenad- och tjänstekontrakt avseende andra tjänster än intellektuella tjänster, särskilt i samband med arbetsintensiva kontrakt, ska upphandlingsmeddelanden, meddelanden och anbudsinfordringar, i enlighet med Europeiska unionens principer, innehålla särskilda sociala klausuler som syftar till att främja anställningstrygghet för den personal som anlitas, genom att föreskriva att den utvalda anbudsgivaren ska tillämpa branschens kollektivavtal enligt artikel 51 i lagstiftningsdekret nr 81 av den 15 juni 2015. Arbetsintensiva tjänster är sådana där arbetskraftskostnaden minst motsvarar 50 procent av det totala kontraktetsbeloppet”. [utelämnas] [artikel 36.2 a saknar relevans för förevarande tvist].

– I artikel 95.4 b i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016 föreskrivs följande:

”Kriteriet lägsta pris får användas ... b) för tjänster och varor med standardegenskaper eller som för vilka villkoren bestäms av marknaden med undantag för sådana arbetsintensiva tjänster som avses i punkt 3 a.”

Detta sistnämnda villkor infördes i lagen genom artikel 1.20 t nr 3 i decreto-legge 18 aprile 2019, n. 32 (Disposizioni urgenti per il rilancio del settore dei contratti pubblici, per l’accelerazione degli interventi infrastrutturali, di rigenerazione urbana e di ricostruzione a seguito di eventi sismici) (lagdekret nr 32 av den 18 april 2019 om brådskande bestämmelser för att återupprätta sektorn för offentlig upphandling, stadsförnyelse och återuppbyggnad efter jordskalv), omvandlat, med ändringar, till legge 14 giugno 2019, n. 55 (lag nr 55 av den 14 juni 2019).

Lagen innehåller emellertid inte någon definition av tjänster (eller varor) med ”standardegenskaper”, men det kan antas att den, åtminstone vad tjänster beträffar, avser prestationer som kännetecknas av en hög grad av upprepning och som saknar kundanpassade inslag (till exempel av teknisk eller innovativ karaktär) med avseende på vilka det är svårt att föreställa sig att en konkurrent kan tillföra något som kan påverka förväntningarna på en enhetlig tjänst. Av lönsamhetsskäl och för att förfarandet ska vara skyndsamt är det således tillåtet att använda kriteriet lägsta pris, eftersom det inte finns någon särskild anledning att använda det som grundar sig på konkurrensutsättning utifrån högsta tekniska kvalitet.

7. – Av ovannämnda nationella lagstiftning framgår således att myndigheten, i fråga om tjänster eller varor med standardegenskaper, har möjlighet att (”kan”) ange kriteriet lägsta pris (artikel 95.4 b i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016), dock med det uttryckliga undantaget för ”arbetsintensiva tjänster”, det vill säga sådana där arbetskraftskostnaden utgör minst hälften av det totala kontraktetsbeloppet (vilket är fallet i förevarande mål). I detta sistnämnda fall föreskrivs i artikel 95.3 a enbart kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet.

Consiglio di Stato plenarförsamling, som enligt den nationella rättsordningen är behörig att avgöra rättstvister om tillämpningen av bestämmelserna och att fastställa de därtill hörande rättsprinciperna [utelämnas], har – inom ramen för en tvist som, liksom i förevarande fall, handlade om ett kontrakt avseende tjänster med standardegenskaper men som samtidigt var arbetsintensiva – prövat förhållandet mellan bestämmelsen i artikel 95.3 i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016, där det anges att kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet ska användas för arbetsintensiva tjänster, och bestämmelsen i artikel 95.4, enligt vilken kriteriet lägsta pris får användas för tjänster och varor med standardegenskaper. Detta skedde redan före det att lagstiftaren, år 2019, gjorde ändringar i nämnda punkt 4 b genom att lägga till undantaget för arbetsintensiva tjänster.

Plenarförsamlingen påpekade i detta hänseende att skälet till att kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet har införts vid tilldelning av arbetsintensiva

tjänster är att uppnå de – enligt konstitutionen och unionsrätten på området för offentlig upphandling – överordnade målen om anställningsskydd. Plenarförsamlingen påpekade samtidigt att avkall inte får göras från dessa mål till förmån för myndighetens tekniska krav och skönmässiga bedömning. För att klargöra den uppenbara motsättningen mellan punkterna 3 och 4 i artikel 95 fastställde plenarförsamlingen således följande rättsprincip: ”kontrakt avseende arbetsintensiva tjänster i den mening som avses i artiklarna 50.1 och 95.3 a i lagen om offentlig upphandling ska emellertid tilldelas enligt kriteriet bästa förhållandet mellan kvalitet och pris, även om dessa dessutom har standardegenskaper i den mening som avses i punkt 4 b i samma lag” (dom nr 8 av den 21 maj 2019).

8. – Med tillämpning av denna princip, vilken senare har bekräftats i efterföljande förvaltningspraxis i första instans, fann TAR Lazio således, inom ramen för förevarande tvist, att kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet borde ha tillämpats på det aktuella kontraktet, just eftersom det avser arbetsintensiva tjänster, även om det har standardegenskaper. TAR Lazio ansåg följaktligen att bestämmelsen i *lex specialis* om att tilldelningskriteriet lägsta pris skulle tillämpas var rättsstridig och ogiltigförklarade därför hela upphandlingen.

Den aktuella upphandlingen syftar närmare bestämt – å ena sidan – till att tilldela tjänster avseende ”tillfällig arbetskraft” till förmån för försvarsministeriet, vilka utan tvekan har standardegenskaper och enbart består i ”lastning och lossning, sammansättning och uppdelning av kollin, upp- och nedstapling av inkommande och utgående material, förflyttning av material och allt annat som definieras som vanligt arbete för att tillgodose behov bland lager, fabriker, verk, marinfartyg och/eller militära flygplatser och militära enheter” (se artikel 17, s. 33, i förfrågningsunderlaget). Å andra sidan kännetecknas samma upphandling, på ett lika otvetydigt sätt, av arbetsintensitet i fråga om den arbetskraft som ska avsättas för den angivna lastningen, lossningen och varutransporten. Att arbetskraftskostnaden i förevarande fall motsvarar minst 50 procent av det totala kontraktets beloppet, enligt definitionen i artikel 50.1 andra meningen i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016, är en faktisk omständighet som är ostridig mellan parterna i förevarande fall.

9. – Klaganden har invänt mot TAR Lazios slutsatser och har gjort gällande att det, i fråga om det avsedda rent fysiska arbetet och förflyttningen av kollin – vilket är verksamheter som till sin natur är återkommande och standardiserade – inte kan finnas något verkligt behov av att få in alternativa tekniska anbud, vilket skulle göra upphandlingsförfarandet onödigt komplicerat och strida mot den konstitutionella principen om god förvaltningssed.

I förevarande fall borde rabatten i anbudet dessutom inte – såsom klaganden har påpekat – lämnas på ett grundpris som inkluderar arbetskraftskostnaderna, utan snarare uteslutande på provisionen, som dock ska beräknas med avdrag för arbetskraftskostnaderna. I artikel 17 näst sista stycket i förfrågningsunderlaget angavs nämligen följande: ”Även om tilldelning kommer att ske på grundval av lägsta pris, ska arbetskraftskostnaderna, med tanke på att den erfordrade

rabattsatsen uteslutande ska tillämpas på provisionen, [kommer arbetskraftskostnaderna] att förbli oförändrade eftersom de anställdas löner ska betalas ut enligt branschens kollektivavtal. Följaktligen påverkas inte de syften som anges i artikel 50 i lagstiftningsdekret nr 50/2016 som i grund och botten är att säkra sysselsättningsnivåerna och skydda arbetstagarna genom tillämpning av nationella kollektivavtal.”

Rabatten kunde således endast lämnas på företagets eventuella vinst, varvid arbetskraftskostnaderna förblev oförändrade, vilket därmed innebar att garantierna för det nödvändiga skyddet för de arbetstagare som anlätades för kontraktet inte påverkades. Klaganden har påpekat att detta säkerställde såväl ett skydd för den upphandlande myndighetens behov som att de ekonomiska villkoren och villkoren om trygga anställningar iaktogs.

9.1. – Vad unionsrätten beträffar har klaganden hänvisat till artikel 67.2 sista stycket i direktiv 2014/24/EU, där det anges att ”[m]edlemsstaterna får föreskriva att de upphandlande myndigheterna inte får använda enbart priset eller kostnaden som det enda tilldelningskriteriet eller begränsa användningen till vissa kategorier av upphandlande myndigheter eller vissa typer av kontrakt”. Denna bestämmelse ska tolkas i enlighet med proportionalitetsprincipen, som är en allmän unionsrättslig princip, som medför att de regler som medlemsstaterna antar för att genomföra bestämmelserna i direktiv 2014/24/EU inte får gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de mål som eftersträvas med direktivet.

Syftet att främja prestationer av högsta kvalitet är också relevant, mot bakgrund av vad som anges i skäl 92 i nämnda direktiv, nämligen att ”[d]e upphandlande myndigheterna bör uppmuntras att välja tilldelningskriterier som ger dem möjlighet att erhålla byggtreprenader, varor och tjänster av hög kvalitet som är optimalt lämpade för deras behov”. Vad gäller frågan huruvida kriteriet lägsta pris är praktiskt genomförbart, även om kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet är att föredra, har klaganden även hänvisat till resolutionen av den 25 oktober 2011 om modernisering av offentlig upphandlingen (2011/2048 (INI)), som antogs före 2014 års direktiv. I denna resolution ansåg Europaparlamentet att ”kriteriet lägsta pris inte längre bör vara det avgörande kriteriet för kontraktstilldelningen och att det generellt sett bör ersättas av kriteriet om det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet med avseende på ekonomisk, social och miljömässig nytta, med hänsyn tagen till kostnaderna under de aktuella varornas, tjänsternas eller byggnadsarbetenas hela livscykel”. Europaparlamentet betonade emellertid att ”detta inte skulle utesluta att det lägsta priset används som ett avgörande kriterium när det gäller mycket standardiserade varor eller tjänster”.

Enligt klaganden utnyttjade den italienska lagstiftaren således den möjlighet som anges i artikel 67 i direktiv 2014/24/EU genom att föreskriva ett förbud mot att använda kriteriet lägsta pris för just denna typ av arbetsintensiva tjänster (artikel 95.4 b i lagstiftningsdekret nr 50 från år 2016), men detta även då kontraktet samtidigt uppvisar standardegenskaper, det vill säga då de kvalitativa aspekterna av prestationerna inte är relevanta. Att i det sistnämnda fallet tillämpa

kriteriet det bästa förhållandet mellan kvalitet och pris går uppenbart utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de ovannämnda mål som eftersträvas med direktivet och strider således mot proportionalitetsprincipen.

10. – Consiglio di Stato anser att den tolkningsfråga som klaganden har ställt ska prövas av EU-domstolen, och att detta gäller i än högre grad eftersom Consiglio di Stato är domstol i sista instans, i den mening som avses i artikel 267 FEUF.

Det ska erinras om att det aktuella kontraktets art är ostridig mellan parterna. Kontraktet avser en arbetsintensiv tjänst som dock samtidigt har standardegenskaper (med avseende på de prestationer som krävs av arbetskraften och som kännetecknas av att de är återkommande). Klagandens invändning om ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen är av särskild betydelse mot bakgrund av bestämmelserna i lagen om offentlig upphandling där det, i förevarande fall, angavs att tilldelningskriteriet skulle vara högsta rabatt, som skulle beräknas enbart på grundval av provisionen, med undantag för arbetskraftskostnaderna.

Det ska tilläggas att iakttagandet av de ekonomiska villkoren och villkoren om trygga anställningar, i förevarande fall, redan har fastställts dels av den upphandlande myndigheten, inom ramen för delförfarandet för att kontrollera eventuella avvikelser i anbudet, dels av den nationella domstolen, som underkände de grunder som klaganden hade anfört i första instans för att ifrågasätta giltigheten av den utvalda anbudsgivarens anbud just med hänsyn till att minimilönerna inte hade iakttagits.

Enligt en bokstavstolkning av de nationella bestämmelserna, genom vilka det (tack vare vad som är tillåtet enligt artikel 67 i direktiv 2014/24/EU) infördes ett förbud mot kriteriet högsta rabatt i situationer liknande dem i förevarande fall, bör upphandlingen således ogiltigförklaras, eftersom kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet, som utan tvekan förespråkas i de unionsrättsliga källor som klaganden har hänvisat till, inte har tillämpats.

I förevarande fall har de typiska fördelar som är knutna till skyddet för arbetstagare och som normalt följer av tillämpningen av detta tilldelningskriterium också uppnåtts, trots att det i den omtvistade bestämmelsen i lagen om offentlig upphandling föreskrivs ett annat kriterium avseende högsta rabatt, som har tillämpats enligt de villkor som har sammanfattats ovan. Mot bakgrund av att rabatten enbart tillämpades på provisionen, utan påverkan på arbetskraftskostnaderna, och framför allt mot bakgrund av att det under det administrativa och rättsliga förfarandet konstaterades att inget åsidosättande har skett av de skyddsåtgärder som ska gälla vid utförande av arbeten, tycks skyldigheten att föreskriva tilldelningskriteriet bästa förhållande mellan kvalitet och pris således vara oproportionerlig, eftersom hänsyn inte tas till eventuella tekniska förbättringar som anbud avseende standardtjänster, teoretiskt sett, skulle kunna innebära.

Härav följer att det företräde som ges i unionsrätten åt kriteriet det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet, i förevarande fall, inte tycks vara förenligt med de skäl som borde ligga till grund för det och att det tycks vara uppenbart överdrivet, oproportionerligt och omotiverat att tillämpa det kriteriet.

V – FRÅGA SOM HAR HÄNSKJUTITS FÖR FÖRHANDEAVGÖRANDE

11. – Mot bakgrund av det ovan anförda och med hänsyn till den omständigheten att frågan huruvida ovannämnda nationella lagstiftning är förenlig med de unionsrättsliga bestämmelser som har nämnts är relevant för att pröva den sista kvarstående invändningen, begär rätten att EU-domstolen ska meddela ett förhandsavgörande avseende följande fråga:

”Utgör principerna om etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster, enligt artiklarna 49 och 56 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF), proportionalitetsprincipen [i Europeiska unionen] och artikel 67.2 i direktiv 2014/24/EU hinder för att tillämpa nationella regler om offentlig upphandling, såsom de italienska regler som återfinns i artiklarna 95.3 a, 95.4 b och 50 i lagstiftningsdekret nr 50 av den 18 april 2016 och som dessutom följer av den rättsprincip som Consiglio di Stato plenarförsamling slog fast i dom nr 8 av den 21 maj 2019, enligt vilken upphandlande myndigheter, vid upphandlingar avseende tjänster som har standardegenskaper och som samtidigt är arbetsintensiva, inte får ange lägsta pris som tilldelningskriterium, även i fall där det i lagstiftningen om upphandling föreskrivs en rabatt enbart på företagets provision eller eventuella vinst, med undantag för arbetskraftskostnaderna?”

12. – [utelämnas] [förteckningar över handlingar som översänts till kansliet]

[utelämnas] [vilandeförklaring av målet]

Av dessa skäl

hänskjuter Consiglio di Stato i dömande sammansättning, femte avdelningen, den i skälen angivna tolkningsfrågan till Europeiska unionens domstol och [utelämnas] vilandeförklarar målet.

[utelämnas] [översändande av handlingar] [utelämnas] Rom [utelämnas] den 12 oktober 2023 [utelämnas]